

Sygn. akt II Ka 643/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2022 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Moniki Zimnoch-Branickiej

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2022 r.

sprawy **R. R. (1)**

oskarżonego z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 11 maja 2022 r. sygn. akt II K 103/21

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 140 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 643/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 11 maja 2022 r., sygn. II K 103/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>Błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku, wyrażający się :</u></p> <p>a) dowolnym i błędnym przyjęciu, że R. R. (1) w okresie od 18 października do 29 grudnia 2020 r. dokonując uszkodzeń i zniszczeń mienia na zabudowanej posesji P. P., czynił to z góry powziętym zamiarem, w sytuacji gdy z zebranego materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że do uszkodzeń, jeżeli dochodziło to co najwyżej z tzw. zamiarem odnawialnym;</p> <p>b) błędnym i dowolnym przyjęciu, że R. R. (1) pochłapał farbą ściany wewnętrzne, naniósł napisy na meble i ściany, wyniósł z łazienki wannę po uprzednim wyrwaniu jej z mocowania, zerwał żyrandol w jednym z pomieszczeń, powybił szyby w drzwiach wewnętrznych, w sytuacji gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego jasno wynika, że nie brał on udziału w uszkodzaniu tego mienia;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>c) błędnym i dowolnym przyjęciu, że R. R. (1) dokonał uszkodzenia mienia o łącznej wartości 10 000 zł, gdy tymczasem brak jest obiektywnego dowodu potwierdzającego, że powstała szkoda była takiej wartości;</p> <p>d) błędnym przyjęciu, że stopień winy oraz stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego R. R. (1) były wysokie, gdy tymczasem prawidłowa ocena stopnia winy oraz kwantyfikatorów wpływających na ocenę społecznej szkodliwości czynu nie pozwalała na takie ustalenia, a nadto: okoliczności popełnienia przestępstwa, niekaralność oskarżonego, tak przed popełnieniem przypisanego czynu, jak po jego popełnieniu, sposób zachowania się w toku postępowania, wyrażenie skruchy i żalu, właściwości i warunki osobiste R. R. (1) uzasadniały warunkowe umorzenie wobec niego postępowania karnego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Autor apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucał obie kategorie uchybienia z art. 438 pkt 3 kpk, tj. zarówno tzw. błąd dowolności (wynikający z wadliwości oceny dowodów), jak i błąd braku (uwarunkowany brakiem przeprowadzenia dowodu, mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia). Sąd Okręgowy poddając zaskarżony wyrok kontroli odwoławczej wszystkie zarzuty z zakresu błędnych ustaleń faktycznych uznał jednak za chybione.</p> <p>Przechodząc do sedna, zamiar sprawcy zalicza się do sfery</p>		

faktów i podlega dowodzeniu. Nie może być domniemywany, a jego zaistnienie, jak też rodzaj, musi zostać udowodniony tak jak każdy inny fakt istotny dla rozstrzygnięcia w kwestii winy, w sposób całkowicie pewny, usuwający wszelkie istotne racjonalnie nasuwające się wątpliwości. W przekonaniu Sądu Okręgowego, Sąd I instancji ów element ustaleń faktycznych poczynił bezbłędnie, podobnie zresztą jak „działanie wspólnie i w porozumieniu” kilku osób, wśród których istotną rolę odegrał oskarżony R. R. (1). Fundamentalne znaczenie w tym kontekście miało to, w jaki sposób osoby przebywające w domu pokrzywdzonego P. P. traktowały to miejsce. Wcale nie z szacunkiem, wszakże nikt ich tam nie zapraszał, korzystali z domu pokrzywdzonego bez jego wiedzy i zgody, traktując ów dom jak melinę. Owe słowo ma bogatą etymologię i dość długą tradycję także w historycznych przekazach. Jednym z jego potocznych znaczeń jest miejsce, w którym przebywają i spotykają się nielegalnie osoby z marginesu społecznego w celu spożywania wyrobów alkoholowych bądź zażywania narkotyków. Miejsca te z reguły to pustostany, opuszczone budynki, mieszkania bądź domy osób prowadzących tego rodzaju tryb życia. W sprawie niniejszej dom pokrzywdzonego P. P. znajdował się na schudnie ogrodzonej posesji. Dom ów pokrzywdzony sukcesywnie remontował, a nawet z przerwami wynajmował. To oskarżony wraz z towarzyszami wytypowali w/w nieruchomości, samowolnie decydując o zmianie jej przeznaczenia i nielegalnie tam przebywając. Trudno nawet stwierdzić, że zaadaptowano ją do potrzeb odwiedzających, albowiem

przebywanie w niej wiązało się z sukcesywnym niszczeniem kolejnych elementów wyposażenia i pozostawianiem coraz większej ilości śmieci. Skala zniszczeń i ilość pustych puszek po alkoholu, jakie udokumentowano na zamieszczonych w aktach sprawy fotografiach, prowadziła do wnioskowania, że Sąd Rejonowy słusznie, aczkolwiek dość delikatnie w przekazie uznał dom pokrzywdzonego za „miejsce spotkań lokalnej młodzieży”. Cel owych spotkań w sposób dobitny wynikał z tego, jak owa nieruchomości wyglądała po ujawnieniu korzystania z niej przez lokalną młodzież, w dniu 29 grudnia 2020 r., wśród której był także oskarżony i co wówczas owa młodzież robiła dokładnie (piła piwo). Jak przyznał sam oskarżony R. R. (1) „czasem z nudów i dla żartów demolowaliśmy co się dało” i „wszyscy razem to robiliśmy, nie pamiętam kto co niszczył” (k. 16). Na podstawie powyższych okoliczności i w/w fragmentów relacji należało poczynić ustalenia zarówno co do zamiaru oskarżonego i działania wspólnie w porozumieniu z innymi osobami. Argumenty skarżącego o zamiarze odnawialnym w tym stanie sprawy nie przekonały zatem Sądu Okręgowego. Ustalenia dotyczące tej okoliczności należało poczynić przy konkretyzacji innych elementów stanu faktycznego, nie zaś wyłącznie hipotetycznie, w sposób jaki uczynił to obrońca.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, przez "z góry powzięty zamiar", o którym mowa w art. 12 § 1 kk, należy rozumieć zamiar wykonania w ogólnych zarysach czynności składających się na wielość zachowań. Jednoczynowa koncepcja czynu ciągłego z art. 12 kk, zakładająca wymóg wykonania

z góry powziętego zamiaru zakłada również taki przypadek, gdy sprawca (sprawcy) obejmują zamiarem chociaż w ogólnych zarysach wykonanie czynności składających się na wielość zachowań. Całkowicie praktyczne jest w tym względzie stanowisko, że sprawca nie musi przewidywać ilości zdarzeń, ale zakładać podejmowanie ich sukcesywnie, w krótkich odstępach czasu, korzystając z każdej nadarzającej się sposobności (por. wyrok SA w Białymstoku z 21.04.2015 r., II AKa 39/15, LEX nr 1730143).

W nawiązaniu do tego judykatu dodać należało, iż w pełni uprawnionym był wniosek, że decyzja o „braku dbałości” o wyposażenie domu została podjęta z góry i chociaż Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku poczynił w tym względzie niewiele uwag, ze względu na art. 455a kpk, zasadnicze znaczenie miała treść samego wyroku Sądu I instancji, a nie jego mniej lub bardziej obszernie i wyczerpujące jego uzasadnienie, sporządzone przez Sąd a quo już po jego wydaniu.

Istota współsprawstwa sprowadza się do wspólnego wykonania czynu zabronionego przez kilku uczestników przestępczego porozumienia i objęcia świadomości realizacji całości określonego czynu, w ramach przyjętego podziału ról. Decydujące jest to, czy współdziałający dążyli do tego samego celu wspólnymi siłami w ramach wspólnego porozumienia. Co istotne, decydujące o owym celu i podziale ról porozumienie nie wymaga żadnej szczególnej formy, co oznacza, że może być ono nawet dorozumiane, czyli nastąpić per facta concludentia.

Współdziałający nie muszą się bezpośrednio kontaktować, umawiać czy uprzednio ustalać, natomiast muszą mieć świadomość wspólnego wykonywania czynu zabronionego i zdawać sobie sprawę, że podejmowane czynności składają się na realizację pewnej całości. Przystępne porozumienie może być zawarte zarówno przed przystąpieniem do realizacji wspólnego wykonania przestępstwa, jak i w trakcie wykonywania go, a najpóźniej w momencie realizacji działań sprawczych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 marca 2021 r., sygn. II AKa 389/20, Legalis nr 2586977).

W przekonaniu Sądu Okręgowego, z tego rodzaju porozumieniem *per facta concudentia* mieliśmy do czynienia także w tej sprawie, a wobec działania „wspólnie i w porozumieniu” bez znaczenia pozostawało, które dokładnie elementy wyposażenia domu zniszczył osobiście sam oskarżony R. R. (1). Nie miało to bowiem wpływu na treść wyroku. Osoby działające wspólnie i w porozumieniu odpowiadają bowiem za całość zachowań przestępczych. Przykładowo, jak wynikało ze zgromadzonych dowodów o charakterze osobowym, wannę rzeczywiście wyrwał W. Z. (k. 136), akurat co do tego rację należało przyznać obrońcy, aczkolwiek z zeznań J. K. wynikało także, że dokonał tego co najmniej w obecności oskarżonego R. R. (1), który pomagał ją wynieść („Jeśli chodzi o wannę, to R. z kimś ją wyrwał, nie wiem z kim (...). R. widziałem jak z kimś gdzieś niósł tą wannę, ale nie pamiętam z kim” – k. 125v).

Przechodząc do podpunktu c zarzutu - wartość strat rzeczywiście oparto wyłącznie na zeznaniach pokrzywdzonego P. P., wykonującego zawód stolarza. Sąd Okręgowy nie podzielił jednak zarzutu błędu braku, wynikającego z nieprzeprowadzenia opinii biegłego z zakresu szacowania wartości ruchomości. Co charakterystyczne - obrońca oskarżonego celowo wcale nie postulował przeprowadzenia tegoż dowodu i nie negował wartości szkody w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, po czym w apelacji postawił zarzut braku przeprowadzenia tego rodzaju dowodu - z urzędu. Tymczasem słusznie skala zniszczeń z opisu czynu i ich dokumentacja fotograficzna nie budziła wątpliwości Sądu co do określanej przez pokrzywdzonego wartości szkody, a jeśli już - to w zupełnie innym kierunku niż obrońca próbował przeforsować - tj. niedoszacowania wartości wyrządzonej szkody. Wyważono drzwi wejściowe, oblano je farbą, drzwi wewnętrzne pozbawiono szyb, wylamano klamki okien, a nawet przeszła stabilnego betonowego ogrodzenia, na ścianach i szafach (nota bene też połamanych) pojawiły się wulgarne napisy i rysunki męskich narządów płciowych, zerwano żyrandol, wannę wyrwano z umocowania w łazience, wyniesiono ją i napełniono chemikaliami, uszkodzono także szafy ubraniowe (k. 26-32, 146-162). Ceny artykułów wyposażenia domu, podobnie jak stawki wynagrodzenia za pracę fachowców - stolarzy, hydraulików, malarzy itd. - są powszechnie dostępne i nie wymagają dowodzenia jako notoria powszechne; zarówno Sąd jak i obrońca mógł porównać w tym

względnie ceny rynkowe. Nie było zdaniem Sądu żadnych podstaw by wątpić w to, że pokrzywdzony jako fachowiec w jednej z tych dziedzin, jak i osoba, która właśnie ów dom remontowała i znała ponoszone z tego tytułu wydatki, podaje realną kwotę, jaką należałoby wydatkować, by przywrócić dom do stanu sprzed inwazji lokalnej młodzieży. Z punktu widzenia wyczerpania znamion przestępstwa z art. 288 § 1 kk bez znaczenia prawnego pozostawał fakt, którą z jego postaci, tj. zniszczenie lub uszkodzenie mienia przypisano sprawcy. W świetle prawa są to formy całkowicie równorzędne, co też miało znaczenie przy ustalaniu wartości szkody.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, ustalenie wysokości uszczerbku wywołanego przez zniszczenie, uszkodzenie lub uczynienie rzeczy niezdatną do użytku (art. 288 § 1 kk albo art. 124 § 1 kw) może być dokonane na podstawie zeznań pokrzywdzonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17.05.2017 r., sygn. II AKa 90/17, LEX nr 2317709).

Nie było zatem dostatecznie uzasadnionego powodu, aby w rozpoznawanej sprawie, dla ustalenia wysokości szkody spowodowanej uszkodzeniem rzeczy, konieczne było uzyskanie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy. Przepis art. 193 § 1 kpk uzależnia wszakże zasięgnięcie opinii biegłego od sytuacji, gdy stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych. W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie miała zaś miejsca. Na potrzebę sięgnięcia po dowód w postaci opinii biegłego wskazuje

konieczność ustalenia kwestii, których zrozumienie wymaga wiadomości spoza sfery przeciętnej, ogólnej wiedzy. Opinia taka jest więc zbędna, gdy stwierdzenie owych okoliczności może nastąpić bez takich wiadomości, a w oparciu o doświadczenie życiowe i powszechną wiedzę.

Sąd nie podzielił również zarzutu z podpunktu d. W zaskarżonym wyroku wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, co zdaniem Sądu Odwoławczego stanowiło w skonkretyzowanej sytuacji podsądnego współmierną reakcję karną na popełnione przez niego przestępstwo. Oskarżony R. R. (1) nie zasługiwał na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania także w ocenie Sądu II instancji. Sąd Rejonowy dokonał wyważonego bilansu okoliczności łagodzących i obciążających tegoż oskarżonego. Żadnej z przesłanek nie przecenił, żadnej nie przypisał nadmiernego znaczenia. Stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego był dość wysoki. Nic nie umniejszało jego winy. Brak było jakichkolwiek szczególnych okoliczności, które ograniczałyby wybór decyzji o świadomym popełnieniu przestępstwa. Oskarżony przypisanego mu czynu dokonał wspólnie z grupą nieletnich osób, dla zabawy, bez żadnego konkretnego powodu, lekceważąc własność innej osoby i traktując jego dom jak lokal przeznaczony do postępującej dewastacji. Zniszczeniu uległo wiele elementów wyposażenia. Nie wystarczy delikatny remont, wyrwanie wanny z miejsca jej

przeznaczenia w łazience i wlanie do niej farb i chemikaliów spowodowało, że konieczne będą specjalistyczne prace przy montażu następnej, wymagające hydraulicznych umiejętności i pomocy specjalisty. Co do innych przedmiotów i szkód potrzebna będzie w wielu wypadkach ich wymiana i pomoc stolarza, szklarza, monter, tynkarza i malarza. Działanie było rozciągnięte w czasie, a przez to bezrefleksyjne, nie ulegało łagodzeniu, co świadczyło o wyjątkowo lekceważącym stosunku do norm społecznych i wysokim stopniu demoralizacji podsądnego i osób mu towarzyszących. Argumentacja apelującego sprowadzała się zasadniczo do podkreślenia faktu wcześniejszej niekaralności oskarżonego, co miało wskazywać na brak demoralizacji. Tym samym apelujący obrońca zdawał się nie dostrzegać faktu, że brak wpisów w karcie karnej w tak młodym wieku o niczym nie świadczy. Jakkolwiek oskarżony faktycznie nie był wcześniej sprawcą przestępstw, to jednak w ramach przypisanego mu przestępstwa ciągłego, zaprzestano niszczenia mienia pokrzywdzonego w należącym do niego domu wyłącznie dlatego, że oskarżony i jego nieletni współtowarzysze obojga płci zostali przyłapani na „gorącym uczynku”. Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że postulowany przez obrońcę sposób zakończenia niniejszego postępowania (warunkowe umorzenie postępowania) wiązałby się z zupełnie nieuzasadnioną pobłażliwością i przeczył celom prewencji indywidualnej i ogólnej.

Wniosek	
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>a) przyjęcie, że R. R. (1) w ramach zarzucanego czynu dopuścił się wykroczenia określanego przepisem art. 124 § 1kw, ewentualnie</p> <p>b) uznanie, że R. R. (1) w ramach zarzucanego mu czynu swoim zachowaniem spowodował straty w kwocie nie mniejszej niż 500 zł i warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec niego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosków.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy

Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwiąże o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 634 kpk, art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 140 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (tj. 120 zł opłaty od kary i 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w sprawie).

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana